

В О Д Е Н Ь

Максим Холявін

1

ВОДЕНЬ

2020 р.

Н

Буремне паливо існування. Чорнила світової біографії.

Світла джерела
з-під плит кам'яних
спричиняють розлами
і виверження, мій світ
покрився віршами
вогняними, на руках
шкварчить карбід,
з пащі Аїда – воріт
Ахерону – стікає слина,
Цербер ланцем дзеленчить,
дихає в спину, гарчить,
у роті гірчить, завіса біла
топить риси довкола,
у вухах зумер тонкий сюрчить,
божевілля – ознака бога...

...

Погляд на степ
підсумовує довжину,
що тече крізь хребет
радіює на кожний предмет,
занурений у траву,
дозволяє вдихнути все,
що ховає в собі далина,
ти стаєш значно більше,
ніж те, що собі вважав,
цілий світ спочиває
пилком на щоках,
і до обрію райдуга грає
від усмішки на губах...

...

I.

Безсоння душі
підіймає на спис,
на моїх очах нема повік,
нема на чому малювати сни,
хтось написав на лінії життя
завіт стрічати, мов світанок, біль,
тому ніколи не стихає бій,
і я вивчаю мудрість тарганів
у світлі ядерного полум'я...

II.

...як може *сам* себе прибити до хреста?
Хто допоможе вбити третій цвях? – Ах, так!
Той, хто стоїть в свічаді, з білими очами,
карбід шкварчить у нього на руках,
Тартару ворота – рот,
слина – води Ахерону,
перший серед янголів,
пасинок тривоги,
батько страху,
бігли з ним по колу,
наче коні, й він мене дістав,
коронував чоло тернами всемогутності,
сказав: «Ти – бог! Зійди з хреста!»
Тепер-от хробаком під сонцем вивертаюся,
відрощуючи двадцять рук,
аби навчитися носити цей солярний символ,
як екзоскелет...

...

Дари зірок блакитним світлом сяють
у дзеркалах лабіринту під куполом кістяним,
небесні ріки крапельками ртуті кружляють,
видіння з-поза межі слів спалахують у склі,
ти знаєш, так багато знаєш – істини прості,
короткі силогізми, мов трикутні форми – для мечів
і плугів, щоб орати землю і плоть, щоб ставити
питання на ребро, максимально прямо –
від бажання до здійснення, коротке замикання,
ув'язнене в спіраль, примушене бути світлом,
порушувати спокій порожнечі рухом гри,
дзвоном струни – не суди дисонанс, краще
ноту добери і пусти в резонанс колесити
безодні стінами, лягати кістями за видива
майбутнього – пустельні міражі, котрі ми посадимо
серед відсутності – хай квітнуть і зріють,
хай падають проти зими, ми лишаємо їх
у зморшках, тримаємо хитрим прижмуром,
в маленьких зіницях північного саява вир...

...

І.

Я присутній...
Ворушаться щелепи,
перетираючи смаколик,
губи тягнуть чай,
погляд світло п'є
з-за вікна – життя
прямо зараз, тут,
осоружний я і
незграбний я
зупинивсь на хвильку,
нікуди не йду,
шелестіння слів
тоне в тиші стін,
відстань поза склом
шурхотить віддаль,
в голові луна
перехлюп лінивий –
думок повільних
на поверхні вод...

II.

Мене оглушив
гучний вибух
мого приземлення,
цього звуку вистачить,
щоб скласти мелодії
аж до скону,
треба лише не боятися
голосу і торкатися струн
під шкірою,
розкрити секунди широко –
там ховається світ незримого,
це ворота в помешкання дива,
все, потрібне йому,
щоб здійснилося –
це присутність...

...

Навис Ісус на хресті
над безоднею – дивись! дивись!
Зіниці його стають, наче космос,
він уперше побачив себе
на повний зріст, але натомість
утратив голос, і з губ його зріджений
скрапує крик – ось воно, ось!

Тінь у сірому одязі йде над водою,
а земля поруч з нею – пуста і безформна,
і серце під одягом б'ється пільмою,
і тоне в пільмі світло кожного слова...

...озирається тінь на зіниці Месії,
усміхається тінь безбережністю спокою,
ковтає біль і радість піна днів біля стоп її,
Ісус розуміє потроху, що це,
і з останніх сил, мов за край,
хапається за старий образ:
«Пощо ти лишив мене, Батьку!» – тане
свідомість, тінь усміхається,
хвилі шумлять, загортаючи в сон...

...

Колись увіпруся в невидиму стіну,
це буде мій обрій, там дзеркало
до самого неба, і все, що побачу я
там – буде я, далі? Далі – не буде,
лиш тільки якщо скласти руки і
міцно обличчя до скла притулити –
побачу майбутнього тіні, але то не я
вже – тікаю у часі назустріч новим
горизонтам, назустріч дзеркалам
барвистих надій... усміхаюся і відсуваюся,
досить і того, що є, тут спіраль входить
в себе сама, тут нарешті я можу торкнутись
того, що так довго конструював, гра сягає
вершини, де не гріх світ поставити на безкінечність,
і вже не боятись навіть вічного повернення...
...благословляю стрімкі стріли, що лишають
хмаристі сліди, а сам залишаюсь тут,
за дверима завтрашнього дня, дивитися
на диво, як світанок стрічається з заходом
і стається анігіляція...

...

Дощ

10

I.

Мрія – хмарина,
мрія – краплина,
мрія – зернина,
що спускається
на прозорих крилах
під дією притяжіння
до темного серця Землі,
щоб стати дитиною,
злою дитиною,
й вирости згодом
у квітку добра...

II.

До дзеркального лиску
випалило ґрунти
тепло твоє, й відбивається море
там, а в морі міради богів
звиваються, дарують радість,
спричиняють біль
і зникають зі спалахом,
лишаєшся тільки ти,
тримаєш дзеркало,
воно хитається, і сіль
пече береги, здригається
відображення й загадує
тобі загадки, піди спробуй
розбери, шукай оптимальні
кути, щоб побачити щось,
більше схоже на правду,
щоб сконструювати щось
подібне до мети,
бо ти... ти... ти лишаєшся
наодинці у морі пливти
до самого краю, пізнаючи
всі дива пустоти, аж поки
не потягне світло
крилами прозорими
назад, до хмар, допоки
не зустрінеться
через вічність
з собою знову – бунтівна вода...

...

Обвалилися слова важким дощем,
порожнеча дзвенить у повітрі,
наодинці з ланами – я,
за жестами простягається борона,
промова до точки, де з ґрунтом
цілується небо, де *руйнується* глухота
стін печерника, й він *народжується* ще раз,
перед ним планета *обертається*,
на швидкості втрачає вагомість час,
відлітають цифри з циферблата іскрами,
підпалюють аркуші календаря,
все вкривається жовтим листям
і засинає, з видихом відпускаючи
значення...

...

Як не руками обійму Арктур,
так викриком, резонансом радійним,
райдужним! Мене Сонце зростило
зіркам на радість, моє серце тріпоче
на їх колоквіумі, ми йшли так довго
разом з тваринами і рослинами,
і отепер наші крила турбують глибокий космос,
наша присутність не була запланована,
ми гігантам осяйним випадкові попутчики,
самі собі колись розповіли історію,
самі в собі надію колись посіяли...
...моє серце розіб'ється під вагою Всесвіту
на тисячі друзків щасливої вдячності,
попливе цей пил між пальців часу,
поки сонячний вітер в нову гру з ним зіграє...

...

...блаженні були
і секунди зльоту,
і момент зависання у вишніх,
і тягучі секунди падіння,
ніщо не спинилося
з доторком до землі,
значить, я після того
теж не спинюся...

...квіти зростають
з очниць моєї відсутності
на світанку днів,
які ніхто не рахує,
в тіні квітів тихо
тліють календарі
ця колосальна тиша доводить
відсутність годин
у тому, що названо часом...

...

Коли я з острахом
прочиняю шпарину
в ґуту своєї душі,
то не дивуюся більше,
що кидаюся на людей із криком,
що маю гастрит і посріблене рано волосся,
що мушу міцно тримати руку провідника,
блукаючи храмами свого черепа –
цей вогонь, він жахає
до спазму в щелепах,
до скручених пальців,
до маріанської западини між брів,
і немає ніц чорнішого за кіптяву,
яку він лишає...

...

З горла до неба
виривається я,
з кожним рухом
у простір вдирається
я... Воно так хотіло
статися, ще до того,
як стало я, матерія
грілася і відхилялася
від відсутності, ламаючи
мовчання великим вибухом,
обіймаючи мовчання
руками музики, долаючи
навіть біль, навіть нестерпність
і несправедливість, бо хоче –
линути літанією я в липах,
випурхувати на вершинах
і розчинятися в снах...
...я читаю тебе за сяйвом
на твоїй шкірі, коли, в радінні,
ти здійсмаєшся над...

...

Час

I.

Не ворог, не друг – ріка,
тече сама по собі,
все солодке в кінці стане сіль
і загубиться десь на дні...

В чашці в'ється біла спіраль,
салютую у бік морів,
рука простягає даль,
надії пливуть по ріці...

II.

Місце лишилось на місці,
час переїхав у пам'ять,
на вулицю Ностальгії,
всотався в звивини,
як дощ у асфальт,
меліруючи в сиве
(хоч це вже давно не модно),
тепер час – це ми, бадилля,
з ким колись перетнулися пагонами,
з ким малюємо на дозвіллі
таємничий орнамент стежок,
нитками нашими, білими,
зшиті клаптики краєзнавства,
ми вирощуємо будинки
для пташок...

III.

Візерунки буденних дій
виплітають чарівне рядно,
час подібний до сну стає,
таємниця між кожним рядком
пролягає, і кожне вікно
відкриває нові світи,
там слова незнайомих пісень
під кухонний передзвін,
злітає тужливо дугою
тепловозу до неба гук,
злітає до неба стрілою
замріяний погляд,
тепло ллється з рук до рук,
воєдино зшиває поїзд
поему любові
крізь відстань розлук,
тук-тук-тук-тук – серце і колеса –
тук, і тиша, і вир голосів,
я втискаюся в світ, я – сон,
вогник поміж вогнів,
під мою рукою
обертається млин,
з мого борошна
випікається хліб надій...

...

У вічі крапнув обіцянку
світлий сон, у холод мармуру
задрипаного храму нервом
тонким уріс, тепер болять суглоби
звихнутих колон, столітні тріщини –
мої стали тріщини, шиплячі змії
ентропії гнізда в'ють на вівтарях,
моє завдання – заклинати мантрами
надії їх, тримати рівновагу
мрії на гнучких довгих тілах,
щоб менше боліло, і щоб візерунки
на стінах спліталися в усміх на мить...

...

В легенях і горлі
божественна сила –
дар співати,
дар кричати,
дар співати через крик,
встановлювати
зворотній зв'язок
зі світом, з якого ми впали
у світ, так змії
бере в зуби хвіст,
так бог підносить до лица
долоні, повні болю
та краси...

...

Що далі вглиб,
то більш іржаві знаки
втрачають напрям,
падає туман,
що там попереду?
де погляд розчиняється,
у травах тліє страх,
бо крок за край,
і тільки ти
з собою
наодинці
в центрі світу
на семи вітрах,
собі опора сам,
наріжний камінь,
що падає
довічно
в пустоті...

...

Окрай міста поле – лине,
ніч ковтає дріб вогнів,
окрай міста – безкінечність,
сили тисячі вітрів,
під пальтом твоя святиня
із широкими очима
по коліна в самоті...

...луснеш ти зі звуком гілки –
тільки птаство спалахне...

...

Наважитись провести лінію,
порушити спокій, знаючи напевно,
що твій візерунок розсиплеться
на тисячі завитків, на судоми
його перетвориться танець,
і увінчає скрючена корона rigor mortis
усі твої вправи, ти – бог, не створений тривати,
ти – берег океану порожнечі,
міст через вічність, і вічність минає тебе
потокотом свавільним, не помічає твоєї краси,
її відбито лише в очах іншого, забарвлених любов'ю,
в обіймах знаходиться опертя
проти байдужості атмосферних фронтів,
і коли ви вдвох видихаєте – світ зігрівається
трохи, коли ви вдихаєте, у світі жевріє душа...

...

Страх – поріг,
що важко подолати так,
свинцем налиті ноги
йдуть, як наче мимоволі,
та поволі йдуть із волі лиш
самої, тягнуть за собою гирю,
і дзвенить ланцюг нервово,
страх – за спиною безодня,
обдає по плечах холод,
заморожує хребет і молот
вже до помаху готовий,
не зростись ніяк із бодем,
не зійти ніяк на гору,
нарекли в казках героєм,
бути ним не пояснили, як,
навсібіч кидаєш погляд –
помирають люди строєм
з усмішкою на губах, і подив
на душі, адже за кожним,
наче тінь, кладе падіння
порожнечі борону в майбутнє,
і під небом без любові
голе замерзає поле,
і змарнованою кров'ю
захлинається земля, натомість
я бажаю зерню вгору
випростатися, в долонях
крізь мороз несучи зерня,
за моє маленьке серце
підіймалися герої,
щоб зачав надії вогник
у засніженому лоні
й грів собою чорне поле,
метр за метром, крок за кроком

виконував оцю роботу,
аж поки прийде весна...

...

Ходімо зі мною –
запалимо Сонце,
бо зимно, а нам
так потрібно тепло,
ми маємо силу
і маємо чари
до неба розкресати
жовтий вогонь...

Дивись, як довкола
розтанув саван,
з-під білої ковдри
чорне руно
визирає сонно, весна –
наша справа,
в обіймах народжений
сонцеворот...

...

Душа моя
творила світ
гарячим степом,
по коліна в спеці
йшов ледь-ледь,
з повним серцем
тягарів, відкидав
тінь верблюда,
ця робота
трансформує,
був привід пишатися
обрисом тіла,
пересохли лиш губи,
до крові пересохли лиш
губи...

тепер треба
криницю –
напитись
зробити...

...

Простягну руки –
не підходь ближче!
Сам не звик ще до звірів
у хащах цих, в травах,
м'яких на вигляд, ховаються
зуби й пазурі – хижі,
я й сам почав лиш
вивчати їх мову...

...

Якщо ти танцюєш
на кінчику голки –
значить, ти янгол,
вмоститися у цій
крихітній точці фокусу
вартувало зусиль
чималих, і тепер
над тобою розгортається
простір неспіваних див,
блукають вогники світил
і полотна полярних сяїв
колихаються... розмовляють
мовою просвітлення...

...

На оманливо тихих стежках
уздовж притишено стрімких річок
ти слухаєш, як розмовляє бог,
бо тихо там, де він пройшов,

...

У порожньому повітрі гуд дрімотний
в ковдру сонну горне край маленьких міст,
через дороги тихі стрибають тварини,
й кожен артефакт по вінця в таємниці,
скільки віршів у галуззі криється,
як між них переливаються проміння й спів,
хрумтить під черевиками минулий рік,
діяння сплять, чекаючи весни, ця регулярність
по той бік нудьги ховає чарівний мотив,
життя – вирощування снів, зима – час врожаїв
збирання, і, коли долаю біль, я цей танок –
благословляю...

...

Надії на полицях десятиліть
нехай не покривуться пилом,
діставай коробки, перебирай теки,
слухай платівки, сіди сиди слухай,
протирай вікно світоглядне,
промивай собі звивини,
ігноруй сивину, що здирається
скроні схилом, тримай кольори
там, де не збліднуть, не програємо
ми доки пам'ятаємо, що гра триває,
що музика грає, і будемо – танцювати...

...

Безодня викладена з лікарняних ліжок
і понівечених тіл,
дивляться вниз мертвими очами лікарі,
а безодня голодними дивиться вгору, на них,
із надією
несамовитою, й зволожує стіни сльозами,
ми – такі м'які під тиском, такі червоні всередині,
розкриваємося, немов квіти, підставляєм по волі
від болю поламані стебла під голки,
і дух самий не дає пелюсткам осіпатися,
мерехтливий діамантовий пил –
твердий... Лікар протягує руку – візьми постіль свою
і йди...

...

Я все життя
живу майже обманом,
бачу те, чого нема,
в тому, що безжально є,
і скільки вже поламано
каміння в спробах
витворити образ
під невмілими руками,
скільки згублених
сплигло за течією шансів,
а вперто в голові – кіно,
аншлаґ, стоїть на п'єдесталі
Ідеал, до нього я тягнуся
крізь байдужий матеріал,
бо матеріал не знає,
як він може сяяти,
коли стоїть оголений
під Сонцем, ні, не знає він,
наскільки глибоко тепло
сягає через тіло – до душі,
як змінюється світло на півтону,
коли в інертну масу
входить подих,
і вона дугою млосною
втягується вгору –
пробуджується...

...

Довкола мене люди, як стовпи,
торкаються небес, а я – малий,
такий малий, що скласти шию вдвоє
треба, щоб ухопити окраєць вершини
тих людей, на них єдино
тримається всесвітній купол,
руки опускаються на плечі
склепінням понад колонад
сповитий храм, у храмі ми
ростем до хмар деревами
й квітками, вздовж каміння...

...

Сонце упало в море,
колір злетів угору,
я воджу пальцями в небі
малюю барвисті кола,
зі мною танцює поле,
дерева зі мною танцюють,
каміння складається в купу,
і Музика понад усім,
якби я повірив у бога,
що може бажання здійснити,
молив би його, щоби стало
усередині рідини,
щоби вкрити реберну жорсткість
гострих порожніх ландшафтів,
не так боляче щоб кололо
ніжні-ніжні ступні босі
русалки, що вийшла із моря
душі...

...

Мій біль –
сталевий трос,
він завше тут,
стискає м'язи,
та цим разом
відчуваю менше пут,
звикаю, і повільний
крок тренує
бути майже вільним,
вирівняти з тиском
кут і глибше
дихати...

...

В житті нічого,
може бути, нема,
лише від краю
до безкраю пустота,
та є струна,
від звуку вся
вібрує глибина,
тремтить сльозою
сома, розливається
луна у порожнечі
множиною...

...

За кожним ранком
хтось стоїть, присутністю
наповнене мовчання,
ти прислухайся лиш,
пошепки твій спокій
свідчить про підставлене
плече, і руки з добрим
наміром протягнуті...

...

Коли достатньо стане ліхтарів,
їх бісером згрібатиму в шухляду пам'яті,
немов Усесвіт вже нарешті втомиться
тягнутися ушир – почне збиратися до купи
після сну, я матиму свій кожен вітамін
покладений в одну таблетку, всю красу
триматиму в руці, відкрию шафу – в серце
покладу, нехай там спить, квітками поросте,
після захопливої гри я видихну, здригнусь
від спогадів про все, чого досягнуто, погляну
в пустоту кімнати, спину витягну, пройдуся,
чекатиму, коли настане мить – дістати і
покласти знов у склянку час, шипучий вибух
збурить воду, з шуму буду знов вирощувати
ноти, поки не порву струну, счинивши бісер
іскор, все кохане і найцікавіше в себе не згорну...

...

Тварі звиваються
в чорній воді,
без краю довкола –
чорна вода,
там, де тіні відкинуті
від ліхтарів,
непевна протягнута
лінія берега,
велично вугільна
луска ледь виблискує
в світлі з-за хмар, довгі зуби
і намір червоний в очах,
чи що там, у темі,
заміняє їм очі,
сплітає собою суть ночі,
і ніч весь час тихо
присутня по той бік
освітлених сонцем поверхонь,
точить іржа металеві панелі,
і тільки-но станеться струс,
як повалить морська
чорна хвиля, і з нею –
мурени, акули й чорти –
як пробачити їх?! Як прийняти,
бо ж мови ніякої більше
не знають, крім глотки,
оточеної шпичаками війни,
як змиритися з царством
на дні голови, де безпомічно
топляться янголи?.. Руки
роздерті, нафтою шкіра покрита –
виходжу з підвалу, де знову прорив
дренажу інфернального,
не знає противник, як нам пощастило,

що вентиль закрито – вчасно...

...аспіди шкірять ясна,

звиваються спини

під тонкою плівкою вод...

...

Доміки-грибочки,
доміки-світи,
тут пахне затишком
учорашній хліб,
на підвіконнях живуть коти,
в куточках темних – павучки
й домовики,
у шибу стукає вишні віть,
старий годинник-скнара –
рахує мить,
заговорює в погребі
земля компот,
напуваються корені
ґрунтових вод...
Хоч би сотні років
над ними пройдуть,
а будиночки все одно
будуть тут...

...

Тут поруч ходять поїзди
і ллють метал, і десь з-за
обрію війна бентежить
тяжким гуком, я –
перед мозаїкою травм
гадаю, чи хочеться оце
все заново? Чи варто?
На губах висять солоні
краплі, тягнуть донизу
усмішку, голки стирчать
з хребта, і здригаюся
від самої думки, чіпляюся
за мотузки рятувальні –
сузір'я добутого світла,
догори випинаю підборіддя,
персонаж такий невдалий,
але впертий – до нестями,
на губах висить холодне
визнання – жити жахливо важко,
і немає підстав для бравади,
але – є бажання витривати,
поміж жорен проповзати,
й кульбабка на асфальті
майорить як ідеал, і відповіді
на питання я не знаю,
тільки – рухаюся...

...

Зніми маску з бога,
здивуйся,
побачивши власне обличчя
у дзеркалі порожнечі,
дивись, як руйнуються замки
у хмарах,
як уламки ковтає безодня,
та на жодну секунду не бійся,
бо живе усередині тебе,
що творить
присутність,
і запалює іскру солодку
на дні серця твого...
на дні серця...

...

Любов існує на рівні біо-
логії, в тремтінні клітин,
що виходять на світло,
і не розуміють, що діється:
хто вони? що вони?
Тиснуться одне до одного,
рухаються крізь непевність
у довічній сліпій експедиції,
і на фоні планети порожньої
одне одному так радіють,
що усмішки стають хімією
й переважають біль...

...

Кружляє сльота між будинків,
досі так само
людина потрібна людині,
щоб зігріти внутрішній світ
і побачити, як у повітрі
з пилом водяним
кружляють сни...

...

Оселився в цій вежі,
її розхитало ще коли
був малим, усе тримається
на нервах, попри всю
ненадійність гнучкого з'єднання,
сам собі інженер, обходжу
сяке-таке володіння,
оглядаю, в'яжу, шию, грию
мережі, похитують стіни вітри,
та на хвилях ґрунтів стоїмо
більш-менш певно, більш-менш
усередині тепло і затишно
нам – більш-менш...

...

Обережність щуряча,
полохливість пташина,
гнів – людський,
гнів – занадто людський,
я так довго спостерігав
за грою скорботних
тіней на стіні,
так довго плекав мрію
розбити стіну,
але тягар статусу кво
формував тіло за контуром
зони комфорту,
тож тепер потрібно
знайти серце лева
і м'язи горилли,
і бити, і бити, і бити
огидну реальність
на борошно,
вимісити та спекти
з того хліб (у) собі,
і нарешті, уперше в житті,
насититись...

...

Маслаки востають в небо,
руки пнуться, мов гілля,
світ об тіло б'ється – хвиля,
колір світла в скельці – я,
хмари в очах океану,
з океану в венах сіль,
тіла двері настіж храма
далини горнуть блакить...
...пронесеться час в кімнаті
листя сухо шурхотить...

...

Легідне-легідне сонце листопада
ніжно-ніжно вкладає долоні на щоки,
я розчиняюся в цій настоянці часу,
мить соковито розлущується,
й народжується квітка існування...

Легідне-легідне сонце листопада
ніжно-ніжно вкладає долоні на щоки,
мить соковито розлущується,
я розчиняюся в цій настоянці часу...

...

Палає пожежа,
її не спинити,
засвічені очі гнівом,
пальці зсудомлює в кулаки,
якби міг, бога убив би,
так перетворюються
на дияволів, ораючи
кам'янисті лани пекла,
плугатарі райських садів...

...

Здираюся на скелю
сам у собі,
сам у собі осипаюся
й падаю
сам у собі,
підіймаюся
й опиняюся на висоті,
озираюся... боже мій!
що це все значить,
що це все?!..
Не стане жодних слів,
лишаюся
сам у собі
усміхнений... німий
писати вилами
по воді
мовою надії
і вітрів...

...

Любов скрапує з безкінечного моря світла
в порожнечу й стає червоною краплиною гніву,
любов відрощує каштанові шипи
за можливість відчути парость,
любов відчуває сердцебиття
в стиснутих кулаках,
але на цьому нестерпно блакитному тлі
вона така невимовно гарна,
як мить, коли ми здерлися на свою
гору болю,
й на верховині холоду
знайшли тепло одне в одному...

...

Гіркі жнива,
вогненне поле
робить нас інакшими,
випростує у відчаї,
і раптом неба самого
торкаєшся, ти стрибаєш
без сподівання
через порожнечу,
ти приземлишся там,
де себе винайдеш...

...

Час – це ти,
ти – час,
пожежа
темної матерії,
порушення спокою
в чорному морі,
клади руку
на груди,
коригуй рух
жорен, стукотіння
механізму,
будуй кола,
вбудовуйся в кола,
будь колом, водень
і кисень, водень
і кисень...

...

З вогнистого клекоту
мого серця
уже не народиться
правильних слів.

З вогнистого клекоту
мого серця
уже не народиться
точних питань.

З вогнистого клекоту
мого серця
єдине походить бажання –
вхопити бамбукову палицю
[й пиздити всіх,
закликаючи до мовчання]

З вогнистого клекоту
мого серця
не буде вже
конструктивних думок.

З вогнистого клекоту
рветься птиця
вкладаючи шрами
крильми на щоки.
Кажу їй лагідно:
ну що ти... що ти...
а вона горить,
і з рота з попелом
хмарою в небо
звивається крик...

...

Я –
[краплина буття
з небуття
на гладь пустоти
впав
жестом волі
сліпим, кола
тепер по воді,
коло раз – білок,
два – клітини, три – тіло,
кавалькада кульгава,
разом з вірусами
і бактеріями,
ляжливо жметься
до межі себе
перед простором,
створеним ним самим,
але має всередині
світло, тому агресивно
розчахує обійми
світові,
щоб розіп'ятим
усе поглинути,
стати гібридом
з усім,
це схоже на те,
як умерти,
це схоже на те,
як вибухнути
продовженням
наднової зірки,
що закохана
в кожную
свою планету,

не вмер,
а розквітнув,
на кілометри
простяг пелюстки
понад болем
і голодом,
і неможливим
це четверте,
могутнє
й тендітне,
коло -]
любов...

...

Amor fati. Демони життєлюбів

I.

Моє тіло дрейфує
у морі гніву, розчиняється
в кислій пекучій воді
повільно, тонуть у глотці
безумного звіра
плоті моєї шматки...

II.

я – невільник, і тисяча
запропонованих виходів –
не мої, бо завше кортіло
не вийти, а дійти
до провалля могили
на самій вершині, і в ньому,
немов у прозорній трубі
зібрати докупи все, що любив,
і спалити, загорнуте в тіло,
щоб до хмари полинув дим,
і дощем розкидало по планеті,
й поріднило з усім, що любити
не встиг, така перспектива
обіцяє дорівню радіння і біль
на трильйони років, я – невільник,
що добровільно вдяг на плечі
крила АН-225 «Мрія» і поволік
до прірви, щоб злетіти
птахом недолугим і важким,
і навіть, якщо все закінчиться
падінням, то хоча би вертикально,
а летів...

III.

зліпи добро зі зла,
його бо ні з чого ліпити,
емаль ховає ебоніт лиця,
в очах провалля і пітьма,
струна найтоншого звучання
вкорінена в кров на зубах,
штурхають у боки течії життя,
краса надземна струменить
з вулканів, півроку діва
в пеклі гріється, і хижість
неминуче шкіриться під вишнями,
і жала в бджіл, що точать – мед,
тріщить від гравітації хребет,
а руки вгору тягнуться
і згорають у святі заходу,
щоби потім повернутися
перстами пурпуровими
зі сходу...

...

Ворота [в сад, призначені іржі],
хитнувшись, скрипнули,
холодна вереснева далечінь
торкається плеча, червоний плід
із золотого пледу викотився,
пам'ять стрілою заходу
від альфа до я – променить,
і тіні обр'ю між гілля торкається,
там руйнується спокій,
народжуються близнюки
[Радість і Біль – імена]
струна часу покриває відстань,
обабіч зростає полин, ти навчаєшся
говорити, готувати гіркий напій і співати...
співати, поки в осінній сутіні
не лишаться самі ноти,
плин подій – просто паливо музики,
її мовою звучить істина, дає змогу
пробачити і хоча б припустити,
що марно не все, і не все марно,
прокинути над проваллям
линву, і крокувати нею, балансуючи
між травм, збираючи плоди
своїх зенітів, поки сам не осядеш
цукром і насінням в трави
і дотичну пам'ять...

...

Твоя любов покаже, що безсилий,
древній вогонь розбудить з-під землі,
питання стане на ребро – будеш могила?
чи дерево, чиє гілля торкає небо синє,
поки коріння губиться в п'тьмі?

...

Я заплющую очі,
щоб не бачити розміру
жорен, які мені треба зрушити,
я настільки малий,
що масштаби задачі
стають тектонічні,
я сріблю собі голову
хромом, покладаю руки
на кам'яну поверхню,
і плачу за годину енергії
тижнями втоми, вогонь
бо кришиться на жарини,
я дмухаю на нього,
тримаючи на долонях,
і гадаю – якщо відчуваю пекло,
то чи значить,
що руки мої вже скоро
торкнуться неба?.. натомість
у відповідь чутно скрегіт –
млин повертається
трохи...

...

Полотно

Так довго вимахував
пензлем, ґрунтуючи
хаос, який проступав,
мов кров, що коли
опинився на березі
тиші, второпав –
не відаю жодної мови,
крім хитання кисті
знову і знов, без думки
про «після», тепер білизна
розчухнутим «до»
питально губи стисла,
пензель в руці, наче голка
над білою шкірою голою,
зброя в очікуванні вторгнення,
бог у просторі перед початком
часу, і коли я нарешті
намацаю пальцями слово
десь між потилицею
і заплющеним оком,
рух, падіння
хижого сокола,
буде Великим Вибухом...

...

Тисяча дрібниць
бісером з долоні часу
сиплеться в розчахнуті груди,
робить прямий масаж серця,
солоня мжичка випадає на вії,
нагадує, що всередині частка моря,
у кожній краплині лежить мій якір,
і я не знаю, як і чи зможу віддячити
взагалі – цьому місцю, бо стер
майже повністю час ознаки
з обличчя, заледве відшукаю пуповину
спогаду, потягну – минуле з води
виповзе теплим безформним тістом
з ґрунтів і років, і стане зрозуміло:
хоч би душа й гіллється відстанями,
а тут є вдома, і хоч би пас любові
до всього цього сором'язливо
можна простягнути...

...де б не був, а звідси не дінусь нікуди...

...

По той бік ікони

Дивись довго
на знайоме тіло,
вникай повільно,
не грай пальцями,
стопою не смикай,
зроби погляд
єдиною дією,
розбирай стіну
стереотипу,
проходь уперед,
між цеглинами,
в лабіринт її світу,
слухай звук, що
гуляє звивами –
ось вона,
джерело світла,
протягуй руки,
аби зустрітись,
чуєш, як руки
проходять
крізь шкіру?

...

Цей світ яскравий –
картинка,
спроектована на екрани
повік
ізсередини,
я в пітьмі, я нічого не бачу,
тільки руки твої – дотягуються
і дають відчуття опори
у сферичному
вакуумі
голови,
Поводир,
що йде поруч
зі мною
у лабіринті
моїм...

...

Пали(е)вні одкровення

I.

Я – той,
хто відкриває вогонь
у штольні хребта,
він пече зсередини,
перетворює на домну,
справа лишається за малим –
навчитися виплавляти залізо,
коли треба – плуги,
коли треба – мечі...

II.

Цей дивний вогонь...
як вивчити мову,
сховану в його язиках?
вони тягнуться з глибини,
крізь храми тіл,
укладених одне в одне,
аж поки, врешті-решт,
початок не відкриває
тотальну пожежу водню,
збуреного голосом з хору
Великого вибуху... досі
у дзвоні крові в судинах
вуха чутно реліктову ноту
цю – збурює нейрони
у танок розірваної бомби,
і дзеркало кривить
від жахливої дивини...

...

Сонце, розплав мізки нам,
хай течуть по розжарених
плечах, і далі, рівчаками в
пляжному піску – до води,
там шкварчать яєчнею,
позбавляючись від викопної
мерзлоти, всім – пляжний
волейбол і мир!

...

Ґрунт – сума кісток –
у пільмі натягує тятиву –
дзвенить тонко, лоскоче,
малюючи контур бажання,
коли тиск вибухне, губи
відпустить мовчання, в небо
з інфрачервоного поля
вилетить промінь, і буде звук,
так щомиті творення
до зеніту тримає маршрут
з надр ярості й болю...

...

...це, наче завдання сліпому
описати колір очей навпомац
відображення в дзеркалі, й попри
абсурдну неможливість сказаного –
це виходить, пальці перебирають
барви райдуги, мов струни,
і вони відкривають свої імена,
музика малює на повіках хмари –
це я – о, так ось який він – я
насправді...

...

Коли ти рухаєшся найшвидше –
світ довкола заспокоюється,
коли ти рухаєшся найшвидше –
проживаєш тисячу життів за мить,
що треба руці дівчини здійснитися,
аби поправити пасмо...

Коли ти рухаєшся найшвидше –
світ стає нерухомим, і можна
гуляти між людьми, як між деревами,
поки існуєш для них як імовірність,
припущення, адже рухаєшся геть
іншим виміром, живеш у майбутньому,
їм доступний лиш слід проти неба,
реактивний прощальний змах
крила метелика, що згорає
на розпеченій нитці вечірнього обрію,
новому дню показуючи шлях...

...

Я – стіна, що підпирає спину,
вона списана тлумачним словником,
попереду – туман, сонце крізь нього
кругом білим вабить крок,
а далі – втрачаєш опору,
балансуєш сяк-так, навшпиньках,
балерон незнаних літер
між тіней незнаних мов,
і що більше світла приносиш
у край туманний, то більше
стає він, як сон, неможливо
його охопити, обійняти лиш
можна і плити крізь нього...

...

Руку на серце – всім,
хто пішов, хто дожив
і хто зламався під натиском,
хто тепер – шелестіння
радіохвиль по піску, хто тепер –
білий шум у зеленому листі,
ми з тобою – антени, вони –
повідомлення, на які ми чекаємо,
бо сигнал лиш тоді повідомлення,
як на нього чекають, отже все неживе
і живе вщент заповнено мовою,
чиє слово – у ритмі зливи,
у змаху крони, у танці хмарин,
у вогнищах, де ми куримо свої душі –
заради захоплення, що викликає їх дим...

...

На висоті, вікна душі
втягують у себе світ
із протягом, хвилює
фіранки, мішається з
духом, і разом ви пахнете
горизонтом як сумою
всіх речей, тебе п'янить
твоя присутність, і ти
в кулак хапаєш мить,
вона згортається там
клубочком і спить,
і між пальцями світиться...

...

Гріхи минулі – чорні бубки гречки,
довкола литки – тягарі – гуркочуть
проти ночі, мов будильник,
що проганяє сон від вартових,
і вартові, долоні вузлуваті дві,
перебирають врожаї, аби зварити
кашу з цим усім, і зморшки –
карта дороги лютого до доброти,
коли минуле – крони проти
сонця тінь, що падає у воду з
висоти...

...

Гармати чутно,
спокую нема,
війна бере у
коло осоружне,
брешу собі уголос про
keep calm
and carry on,
а в самого від ярості
трясуться руки,
й провалля поміж брови
розсікає шкіру,
душу розсікає,
дихай-дихай,
дихай і співай,
бо той, хто дихає рівніш –
перемагає, мовив
старий воїн,
і дмухнув полум'ям
на чорний дощ
з червоних хмар,
і почимчикував
поволі
в нетрі бою...

...це нормальний стан,
речей,
звикай...
мир – берег
перед бурхливим
морем...

...

Блакитний Місяць
сіє срібло
на руки здійснятї жерця,
він молить
зі стрункою спиною
свічадо бога дня
здійняти хвилю
міцного приливу,
аби вода заграла
в лабіринті з каменю
і закутила вал турбіни,
й Атлант розправив плечі
на 17 мегават, і бігла
життєдайна блискавка
в оселі, де людина
витратить її на мерехтіння
ентропії, таке божественно
красиве
і безглузде,
як саме життя...

...

Меотійська космогонія

I.

Ковтає море натиск часу,
він покривається іржею
й випадає в мул, міліє море,
зливається зі степом
в ідеальну площину,
єднальну смугу
злітно-посадкову
із океану глибини
у неба глибину...

II.

Пагорби повторюють контури хвиль,
безпомічно плавають календарі та
годинники на сіро-зеленій поверхні,
сюди приїжджають, аби потонути,
місцевий простір заперечив час, усі
його сліди загубилися в напрямку обрію,
по собі залишивши самі тільки сни,
що блаженно кружлятимуть безкінечно
до теплової смерті Всесвіту... та після неї
теж...

...

В останніх променях зникає горизонт,
дрімота вод важніє на повіках, не злічу
годин, відходжених скрижалями доріг,
гірко-солодку біографію витоптуючи...

...

Осяяна пільма
промінням внутрішньої
анігіляції, контур тіла палає,
народжуючи барви,
вони злітають, і тане душа,
захоплена величчю
саморуйнації – так виникає
вода і глибина, мов тінь
від полум'я, витягується, там –
тремтить нове життя...

...

Тягнулася довго свідомість до бога,
аж поки не второпав, що то просто
відображення тебе самого
в порожньому куполі, й від доторку
пішли обличчям кола,
і храм спустошливою сповнився
луною від дзеркал,
оглушений власним голосом,
опинився сам на сам із жахом
вакууму, з-за заборонених дверей
прочинених на тебе глянула
глибока чорнота – власних зіниць...

...

Весь можливий чай – випито,
весь можливий шоколад – з'їдено,
клітини в мого океану на дні
вже готові стати – рибами,
та проте ця мить творення
повна не радістю, а тривоگوю,
води утроби спускаються в безодню,
[від цього не вдасться відвернутися]
радість – потім, а зараз – пологи,
над поверхнею перші ознаки шторму,
покривається тріщинами шкаралупа
спокою...

...

Життя за порогом нічев'я чекає
гуляти, підняти очі та помічати,
що тривіальні предмети – то
ноти музики існування: акваріуми
неба, тепла лампова цегла,
приховані дерева, речі тягнуться
на сонці, танцюють під водою серпня,
дзвін натягнутих нервів – стає басовим
гудінням, що більше ти обіймаєш себе,
що більше ти розслабляєшся
між зусиллями, що краще ти відчуваєш
таймінг, танцюючи в потоках божевілля,
я – світло й нема в мені жодної тьми,
бо пітьма – то просто інша довжина хвилі,
коли установлюєш статус кво, стаєш цілим
серцем, що не стомлюється битися,
тоді відкривається таємниця в усьому, що ста-є.

...

Понеділок зі скрипом
прочинив потаємні двері храму,
я дивлюся в чорноту зі страхом,
уперше за стільки років не відводжу очі,
раніше затирав її фарбами,
малював чудернацькі картини,
тепер лишилася тільки правда,
і правда вимагає йти, я збираю
в наплічник слова, саджаю
віднайдене серце в грудну клітину,
беру ліхтар, і вчорашній дім стає
лімбом, осипаються стіни іржею,
і ось я вже в центрі землі – зернина –
прокладаю дорогу теренами пустоти,
вусібіч посилаю хвилі у сподіванні луни...

...

...все це тільки початок...
тіло – язик полум'я
крізь паливо матерії,
промінь світла –
в системі свічад і лінз,
перед оком твоїм –
простерті до обрію руки,
космічні степи нічев'я,
роки падіння в рот
страхитливої істини,
свобода програти
і згнити, свобода тягнутися
і квітнути, божественна
рівність і порожнеча дгарм
через відсутність інструкцій
з користування світом,
слабкі орієнтири чужих
картографій – підводять
до власних морів, і там
слова гублять значення,
щоб стати насправді твоїми,
скрапленими нотами
на щоках...

...

Життя дається з пакетом
дармових умінь у комплекті,
здається, вони не потребують
зайвих слів, але якщо ти хочеш
дійти далі, ти мусиш розлуцтити
тривіальність і побачити всередині
горіха – годинниковий механізм,
простота – серпанок омани
на геніальності – ховає складність
складеності елементів, ти знаєш,
твої м'язи зовсім не обов'язково
мають утилітарне призначення,
бо танець – це безглузде хвилювання –
то є місце, де є найбільше тебе,
й заради цього, на позір пустого, моменту
вибухнув світ і палає матерія, й промінь
біжить через тисячі форм невідомих тобі
життів, і коли ти танцюєш – він відбивається
у дзеркалі твого тіла... й хоче далі летіти,
і ти стаєш більше, ніж ти – спроможна/ний
любити... ось, ось, дивись – саме зараз – зеніт!..

...

О, моя міопіє,
напруги подруго!
Шлюб з невдалого
розрахунку балістики
стосунків, лунко
б'ється крилами
в стінах долонь під
куполом відсутність,
я лякаюся примар
і загортаюся в безглуздість,
марно! Марно прагнути
тепла в серпанку близорукості,
яка – ціна тривалої роботи
навмання, без жодної
притомної інструкції,
те все, що я набудував,
стікає аквареллю
невпізнаваності, коригую
дзеркала, щоб відчувати
те, що мають у собі слова,
що я загубив у словах,
поки функціонував
у котловані
вежі храму...

...

На березі моря
той, хто боїться води,
знайомиться з водою,
вітер полоскає сорочку
довкола вигинів його тіла:
«Я готовий, пусти мене
в хвилі, я вмію плавати...»
І я, розрізаний навпіл
картиною страху, що
дісталася в спадок від
помисливої тактики виживання,
з усієї сили – розтискаю пальці
в найбільшому акті волі,
навчаючись танцювати,
навчаючись грати і вірити
в сенс тої гри... «Ти чуєш мене, бригадире?
Ми можемо будувати і далі,
не бійся порожніх квартир,
ще заселиться туди дихання,
і буде звучати...» Я махаю
собі привітно, стоячи в хвилях,
і пірнаю...

...

Здуло вітром хижу зі слів,
розлетілися сіном слова,
все єдино – ця думка – мала
насінина, і значенню її ще
треба буде прорости, а поки
вітри перетворюють межі
на ґрадієнти, розкриваються пори,
і шкіра – дихає, світло зірок
поступово вповзає на арену
всіх живих, і там намагається грати,
як може, смичком по зв'язкам
голосовим, ножем по жертівній ший,
креслячи схеми, мисливські сітки,
на полі полиновому, «так» і «ні»
розкидаючи на відтінки сірого
мозаїками, все єдино – глина на
гончарному колі часу – грудка,
що хочеш, із неї ліпи...

...

Усе в наших долонях,
на хребти спирається спокій,
краса з'являється між я і я,
в божественних нулях
досягнутої рівноваги,
коли навпомац, з уважністю
годинникаря, прокладати
доводиться шлях лісом
нервів, неминуче завдаючи
шкоди, але виправдовуючи
біль почуттям, що породжує
нове слово, з порожнього кулака
випурхує птах, цей магічний коан
зашило в світові коди, тож я
сиджу, невмілий практикант,
над рівняннями, із тисячі форм
винаходячи одного Будду, з одного
Будди винаходячи тисячі форм...

П.С.(?) ...із тисячі форм
винаходячи одну Іштар,
з одної Іштар винаходячи
тисячу Будд...

...

Високі храми,
довгі фігури в чорному,
процесія в червоному світлі
зі свічками, хор горловий,
чорне небо, графіка італійським
олівцем, порожнеча не може
лишатись порожньою,
відсутність характеристик
уміщує в собі всі характеристики,
з п'ятьми несвідомого в промінь
виходять істоти, бо всі ми – діти
єдиної сили під маскою бога,
сингулярного щупальця
з тіла Великого вибуху,
що запліднює вакуум
в агресивному коїтусі,
язик ворушиться і краплею
з нього падає слово
на лоно землі – земля закипає,
фігури рухаються, храм оголошений
хором, утроба виштовхує плід із дому
вгору, до незнаних орбіт, які кільцями
спливають з дивного чорного отвору
шахти по центру нави, чий голос – то сон...

...

Деміург відкидає тінь,
коли вона торкається землі –
здіймається буревій,
і ми здійсмаємо трембіти,
щоб народити звук...

...

Ми не жаліємо простирадла,
ми поширюємо свій запах,
перебудовуючи хімічний склад
ареалу, бо ми – тварини,
крізь наші хребти пролітають
дракони – мільйони років,
вгризаючись у темну матерію
жадібно, ненастанно і невблаганно,
котиться хвиля нашої ДНК
у лабіринті тіла, збурюючи
його танцювати у ритмі
відвойованої насолоди...

...

Прокидаюся від страшного сну,
чорною липкою паростю подушку
охопило, тягнеться за головою,
відриваючись, я намотав його вночі
веретенем з усіх страхів, усіх тривог,
усіх марнот постійного неспокою,
у плетиві його я видивлявся мову,
мацав нить, що допоможе подолати
лабіринт, знайти потрібне слово,
відповідь, яка відкриє світ, немов обійми
тому, хто стрибає з літака в безодню
і ковзає по лінії життя – вздовж смерті,
ловлячи мить, і в нього в серці вибухає
час – я розчахую штори й стріла мого
погляду вітає промінь золотої зорі,
я готовий, я розганяюся... я стрибаю!..

...

Я затуляю органи чуття
у камері депривації, сни реальності
полишивши по той бік стіни,
землетруси і грози хиткої структури
не вказують шлях, мій азимут
рухається понад, він чує вітання гармат,
ігноруючи шелестіння пошесті,
світло з-за обрію, вежа до неба, крона
величного дерева – єдиний дороговказ,
корені в чорно-червоній землі –
сувора наука, підвальна сажа на щоках –
чорнила довгого вірша, що тросом
єднає поверхи хребта, здіймаючи голову
аж до бога з дзеркал, він танцює
над хвилями попелу й крові, всміхаючись...

...

Сонце вересневе запарює в чашці терпкий напій,
мудрість гірка з насолодою замішують дивний смак
з усього, що коїться в голові,
бентежні ноти тоном химерним у серці звучать
збалансованим дисонансом... спокій,
це короткий спокій у піхвах меча...

...

Люди, яких я не знав,
дзеркала, які відбивали ландшафти,
де я не бував, майорять фотографіями
на екрані, як листя по той бік вікна,
аплодують прищестю розкішної осені...

...

Хвилі пестять берег, співом
любляться у безодню голови,
я ковтаю сіль часів, два обличчя
дивляться в дві сторони, два полюси,
чим ближче ти дійшов до світла,
то більшу ти відкинув тінь...

...

Епітафія моєму Батьку

76

"Смерть є неминучим актом приземлення, і від багатьох факторів залежить те, як саме ми зробимо це: чи вріжемося в бетон посадкової смуги, а чи м'яко опустимося та зупинимося в призначеному місці. Літак рухається в потоці часу без нашої волі, багато різних вітрів коливають траєкторію, сила тяжіння безжальна, та й ресурс машини обмежений. Іноді в нас нема навіть шансів посадити літак нормально, сила обставин незрівнянно вища. Але коли курс життя хоч наскількись піддається корективам – треба не втратити можливість і спробувати зробити вихід гармонійним. Наші помилки і проблеми часто ховаються в області несвідомого, попри позірну раціональність і впевненість, дуже часто ми не маємо миру всередині, руйнуємо себе і/або є жертвами оточення. Все це підточує наш ресурс, розхитує курс і зрештою ми врізаємося в землю, доводячи колосальну несправедливість існування, котре не віддячує нам за правильні вчинки, аж ніяк. На картині лишаємося тільки ми, наші прорахунки і тотальність ентропії. У боротьбі між силою волі та силою випадку не може бути наперед визначених переможців, але конче важливо скористатися змогою запобігти стражданню: своєму і своїх найближчих. Іноді це означає – триматись, іноді – відпустити... у цьому непростому мистецтві розрахунок поєднується з інтуїцією, і все зав'язано на пізнанні себе і світу. Бережіть себе – значить витрачайте себе гармонійно, свідомо, так, щоб і політ, і його завершення були максимально гарними..."

I.

Любов плутає електрони,
коли твій заряд згасав болісно,
тисло мені в голові та горлі,
ми всі потроху ділили твій біль,
і хотіли полегшити твою дорогу,
та ні, літачок твій в обійми землі
упав усією вагою, і скроні пробило
мені навиліт, лишивши по собі
симфонію з образи, гніву й болю,
щораз усе, як на війні, життя далеке
від поняття миру, ти лети-лети
тепер легким насінням, будеш квітнути
в садочку навесні колись, шуміти
хвилями об берег, я змахну тобі,
маякуючи сльозою, і знову орати
буттєвий переліг за тобою там, на обрії...

II.

Нитки тонкий волосок
натягнутий над чорними горами,
за кроком – крок, не дивися вниз,
дорога до захвату в небі над нами,
зоряний слід на опуклій зіниці,
шлях увірветься під дією гравітації,
особистість потягнеться вслід за атомами
димом, під аплодисменти сухого листа,
мандрувати снами...

III.

Ми довго ходили з тобою
уздовж цього темного ставу,
так сталося – всі таємниці
ховаються у недоступному
спектрі для ока простого,
день хилиться в сон, збирається
важка сутінь, аж ось залишається
пустою долоня, тільки брижі на тиші
шепочуть ім'я, зустрічаю ранок сам,
зі згустком ночі в грудях, з кристалами
солі на щоках...

IV.

Наречено долею –
болю розчахнути двері,
«бути стійким до кінця»
отримує нове значення:
тримати життя всередині,
аж поки не стане кому тримати...

...і це, власне, зовсім не обов'язково,
завжди залишається вибір, і жодного осуду,
як і заслуги, лишається тільки надхнення –
бути перед горлом безодні й витримати погляд
її на себе, раз той, хто пролив божественне сяйво
не відпускав руку...

V.

Батько в осені розтанув,
скоро його атоми зіллються
з диханням трав і дерев, одне
від одного ми ніколи нікуди
не дінемося, навіть якщо Всесвіт
усе ж таки розпадається на частки –
то будуть наші частки...

VI.

Заснув і вийшов крізь скло
у найтемнішу мить, не встиг
лишити слова по собі,
на подушці сам відбиток голови
один, мов крапка, троїться
у дзеркалі сльози...

VII.

Ковтає світло чорне око бога,
який малює нами сам себе,
живе злітає над водою
й падає – відбитися – образом –
у серце його сліпе...

VIII.

Збери до купи сонячні роки
в букет – і дихай ароматом,
діли повітря з травами,
небесним кобальтом масти лице,
по ложці додавай в солоне море
спогади, аж поки не залишиться
лиш терпкість – у куточку усмішки
та ока...

...

Я – малюнок божої руки
сліпої (вона існує у формі поля),
нетривкий колір на лініях піску,
і кожна істота, незалежно від
поту і крові, верне до шуму
моря множини, оглушивши пустотою
того, хто лишився тут, на березі,
бог – дитина, яка навчається рідної
мови, по нотах нашого гуку її розбираючи,
твоя симфонія луною тягнеться за мною
понад хвилями, утомленою рукою
підхоплюю ритм, на свій (тепер уже)
манер наспівую мотив...

...

Світ простягує мені істини,
наперебій торочить слогани,
я не чую жодного слова,
білий шум на очах сріблиться,
провалився в себе, як під лід,
і там відкриваю простір,
заповнений рідиною мови
прямої, до самого серця
промови, і в ній нема жодного
змісту, лиш форма, порожня,
заплутаний промінь у товщі води,
мандрівка між голодом і любов'ю
у спробах доторкнутися краси...

...

Так важко вірити
на фоні лісових пожеж
у справдешність твоєї мови,
отруйний дим затуляє
обличчя любові, на троні дня
сидить математика виживання,
зачаровують її роги і вправність
її рухів, я забуваю, що вона –
твоя сестра, її руки розчахнуть
простір великого нівчев'я,
де ти існуєш, та я – не можу його
розгледіти за туманами, мушу
вдихати і видихати – розплутувати
клубок твоєї загадки, хоч би як
пекло нутрощі, хоч би як било море
в повіки зсередини, я вивчаю цю акробатику
кореляції натяжіння, щоб у точці рівноваги
хиткої розплющити очі й увібрати до серця
промінь ранковий, розуміючи пісню дня...

...

Приазовські елегії

I.

Свята Волноваха
торкається лагідно обличчя,
її пальці ковзають щокою
рівно стільки, скільки триває
зупинка потягу, і я
перебираю імена, загублені
в степах: Покровськ, Краматорськ,
Бахмут, Іловайськ, Дебальцево,
Сніжне, Донецьк, свята Волноваха
і перлина розколотої корони, дар Азова,
димна утроба моя і солонина – Маріуполь
у хвилях землі та моря хвилях лине
у вранішніх променях...
...стеги покриті коштовним пилом
засохлої крові та спогадів,
його протягують небу влітку долоні
соняхів, ним дихають восени
дядечки в дутих куртках і тіточки з
великими сумками, устрімлені до своїх
буттєвих сенсів у трикутниках дому,
роботи й ринку, на столах із крихтами
любіві й хлібу, у вікнах, де їх побіжно
торкається мить просвітлення і забувається
тихо, лишаячи сонний слід...

II.

Нетривалий магнетизм
покинув дисперсний згусток,
оглушлива детонація
тотального вакууму
лишила чорний слід
на червоному серці –
по класиці, згас інтерфейс,
і вже як буде, то не скоро буде,
я радий, що його присутність
написала шрам, що в пам'яті
хибкому морі електронів
довготривалий буде вир,
я вітаюся з простором,
де наші атоми ковзають
краями чорної діри...

III.

Перетворюю це місто на сон
і заберу до серця жити,
у цій теплиці ноти проростуть
і будуть квітнути, поки
магніт душі моєї не покине
згусток атомів, полине над піском
мелодією тихою...

IV.

Пожежа пішла під землю,
нема ніде полум'я,
лиш подекуди, у низинах,
зависає важка імла,
подразнює очі,
пришвидшує серцебиття,
перехоплює дихання,
душить... задихаюся уві сні,
прокидаюся – виживаю,
видихаю щосили – дим
крізь ґрунти...

V.

Розквітло дерево старе
проти морозів, пелюстки
облітають без жодного
шансу лишиди плід...
...парость минулих
років крони підіймає
до сонця, готова до
лещат зими...
тепер я знаю,
що смерть
не перекреслює
те, що стало
завдяки любові
жити...

...

Минуще

*...про час і про розвиток повинні
промовляти кращі символи: вони мають
бути хвалою і виправданням усього
минущого!*

*Творити – ось велике звільнення від
страждань і засіб полегшити життя. Та
щоб бути творцем, треба зазнати
страждань та істотних змін.*

Ф. Ніцше, "Так мовив Заратустра"

87

Коваadlo творіння...

Коли зіниця вийде з берегів –
нема руйнації, саме конструювання,
все – одне, все – одно, вогонь
роз'єднує і синтезує – знов,
благословляю вічно тимчасове,
час – кровносна судина
в плетиві пустоти,
не триває – ніщо,
та ніщо – не загублене,
долоні майбуття дбайливо
тримають спадок
наслідків, і поступово
з піску всіх зруйнованих веж
відбудовує вежі
любов...

...

Цей бог – сліпе осердя пустоти –
порушує спокій глибоким ударом –
Ом-м-м-м-м-м!.. – і все, чого
не було – стало бути, кров оживляє
пільму, народилися монстри,
голодні і спрагли гармонії звірі...
чуєш? – шелестять оглашенні крила,
і розгоряються зірками очі,
наливається достиглий вибух,
з крони судин відривається чорний плід:
Хай буде світло! – в безмежжі звучить...

...

Мені здається, я знаю, про що ти,
коли обличчя листопада за вікном
змарніле убирається в грудневий покров,
коли світло біле пестить плечі натомлені
крізь фіранку, коли тепло половини світу
занепадає і його залишок у чотирьох стінах зростає
різко у ціні, коли час тече так нудотно
повільно, і сутінь ховає в повітрі таємницю,
я жодного слова не розумію, але відчуваю, про що ти...

...

Світанок пестить темінь хмар –
еротика взаємної апофатики,
фарби змішуються спіраллю –
заворожує гра агресивного акту
взаємної гармонізації миттю
аннігіляції – так становиться життя
під дією гравітації і ритму фрикцій
під напором наміру, існування сонця
означає кидати бісер перед чорною
дірою, це все так природньо, до болю
природньо, що я на мить виходжу за межі
мови, туди, де на берег реальності
накочують мрії, відбиваючись у моєму дзеркалі...

...

Рудоволоса жінка знімає сукню,
оголюючи білосніжну шкіру,
з кожним сантиметром руху тканини –
сивіє, вкривається хутром,
випростується над обрієм, титанічна
вовчиця, в очах палахкотить агресія,
ми занурюємось у морози, ця гра
циклічна, можливо, закінчиться скоро,
але холоду в космосі більше, ніж тепла,
наш сонячний бог старіє,
наш сонячний бог червоніє –
все більше із кожним нашим витком
по спіралі, до архіву сліпого
годинникаря, він гладить повільно вовчицю
срібну, вона ковтає впольовані сни з язика...

...

Храм Водню

I.

Пізній світанок,
червона стежка через ніч,
не видно нічого, сама відсутність, яка
від дотику перетворюється на простір
у колі зіниці, тоді розумієш – ти – перший фотон
у промені, мусиш розсіятися на відтінки,
паттерни поведінки на светрі нейронів,
гімнастику тривоги і любові в полум'ї
бажання й голоду,
у храмі неспокою водню...

II.

Оманлива цілісність повна пустотами,
реальність складається нотами... нотами...
словами такої складної мови
любові й болю,
люблю,
люблю,
О!
Вибухає водень,
палає водень
із домішками вуглецю,
під тиском життя йдуть тріщини по склу
дзеркал, тримаю щосили його над безоднею,
хоч би й не знаю, що відповісти собі
на прокляте питання,
бо чую музику вві сні та наяву,
бо чую музику
бо чую...

III.

Хто вийшов із моря –
взяв із собою жменю моря,
зі жмені моря життя нове
до світла торує шлях –
так поширюється Всесвітом
горіння водню, я чую низьке
гудіння в голові – ми глеки,
сповнені полум'я, агенти тепла
у пільмі, відтінки променів
зіркового початку у нічних полях
нічев'я, голоси, що порушують спокій
і навчаються співати, білий шум
солоні хвилі світанку на березі «я»,
продовження моря... продовження моря...

...

Як воно звучить? Як виглядає?
Яке на запах?.. і на смак?..
я беру кожную літеру в слові «щастя»
і піддаю структурному аналізу,
бо саме там, між атомів, ховається відповідь
на запитання, як і що відбувається,
що походить з чорнил пера,
коли воно торкається незаймано
білого аркушу й проводить борону
полями драм стомегаватними волами,
заспіває осанну всім речам,
бо кожна річ колись досягне слави,
бо кожна річ – історія, і кожне «я»
в собі ховає значно більше літер, ніж одна...

...